

ลุงประคอง ทับจ้อย

ลุงประคอง หับจ้อย

ลุงมาเจอหลวงพ่อดอนอายุเกือบๆ ๑๐ ขวบ มีน้ำสาบวชเป็นชื้ออยู่ที่นี้ (วัดปากน้ำ) ชื่ออาจารย์ตรีธา เนียมขำ (ปัจจุบันเป็นนายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อดอนปากน้ำ) เป็นคนบางป่อ คนแถวบางป่อมากันเยอะ ญาติพี่น้องพากันมาหมดนั่งเรือมาจากบางป่อมาถึงวัดปากน้ำใช้เวลา ๓ วัน

ชื่อ เสียง

ของหลวงพ่อขจร ขยายมาก รักษาโรคโดยไม่ต้องกินยา คนพากันมาจอดเรือหน้าวัดเป็นแถวเลย มาหาหลวงพ่อกับให้หลวงพ่อบำบัด เป็นโรคหนักเกือบ

ตายแล้วหาย เป็นครูใหญ่โรงเรียนวัดบางป่อ แกเป็นอะไรไม่รู้เหม็นทั้งตัวเลย ปรากฏว่าพอมานำให้หลวงพ่อดอนรักษาก็หายเลย หลวงพ่อดอนรักษาทางวิปัสสนาโดยไม่ต้องใช้ยา เขาก็หายหมด โดยให้เขียนอาการโรค ชื่อ ที่อยู่ อายุ วันเดือนปีเกิดอยู่บ้านเลขที่ เขามีแบบฟอร์มให้กรอก เขียนเสร็จแล้วก็ส่งให้หลวงพ่อดอน แล้วหลวงพ่อดอนก็ให้ผู้ที่ได้ธรรมกายทุกคนช่วยแก้ที่โรงงานทำวิชา เขาก็จะแก้ให้ทั้งโรงงาน คนที่มาให้รักษา ก็ต้องนั่งสมาธิด้วย หลวงพ่อดอนปากน้ำ ท่านจะขึ้นสอนสมาธิทุกวันพฤหัสบดี เวลาท่านสอนธรรมะก็จะมีดวงแก้ว ใช้ดูแล้วจะมีไม้ชี้ ตามฐานต่างๆ ตั้งแต่ฐานที่ ๑ ฐานที่ ๒ เรื่อยไปจนถึงฐานที่ ๗ คนบ๋ามารักษาก็มี ผมช่วยหลวงพ่อดอนรักษาคนบ๋า คนบ๋าที่หลวงพ่อดอนรักษาต้องใช้ธรรมกายด้วย ให้ยาด้วย เป็นยาผง

เรียกว่า ยาบาท
จิต สูตรยาเป็น
ของหลวงพ่อกอง
ยานี้ถ้ากินแล้วก็
จะเกิดอาการ
อยากกินของ
หวาน แล้วยานี้
ถ้ากินแล้ว ห้าม

กินของหวานเพราะอาการจะไม่ดีขึ้น คนบ้าแต่ละคนก็ต้องล่ามโซ่ล่าม
ขาไว้ มันจะบอกว่า หลวงพี่ครับผมหายดีแล้วครับ ปล่อยผมเถอะครับพอ
ปล่อยก็โดดน้ำโครมหน้าวัด มันยังไม่หายดี เราเป็นคนดูแลอยู่ เราก็เรียก
กลับมา บางทีเจอเจ๊กขายไธติมเราต้องวิ่งไล่เลย เพราะคนบ้ามันจะกินไธ
ติม มันเป็นของหวาน ยานี้จะทำให้อยากมาก ให้กินยาบาทจิตนี้กินนาน
เหมือนกัน ให้กินเรื่อยๆ ทีละช้อนๆ กินที่นั่งน้ำลายไหลยืด คนป่วยที่เป็น
แขกจากอินเดีย ก็มารักษา พอหายก็ศรัทธาวิชาของหลวงพ่อกองอยู่
ที่วัดหาข้าวกินเอง เขาจะไม่กินสัตว์ที่มีชีวิตจะมีมะเขือมะแว้งแล้วก็หันๆ กิน

หลวงพ่อกองวัดปากน้ำ ท่านไม่ดุหรอก แต่ผิดวินัย ผิดระเบียบไม่ได้
สมัยหลวงพ่อกองมีพระ ๕๐๐ กว่าองค์ ใครมาทักเตือนทักใดที่ใดมาท่านรับหมด
ถ้าพระมาขอร้องด้วย ท่านจะถามประเด็นแรกว่า เราเรียน เราศึกษานะ
ห้ามหยิบธัมมะ แล้วค่อยถามว่าอยู่กับใคร มีที่อยู่หรือยัง จีวรมีไหม มุ้ง เสื้อ
มีไหม ถ้าไม่มีท่านก็เรียก “ยูร มาจัดของให้พระหน่อย” ลงประยูรเป็น
อุปัฏฐากท่าน ดูแลเรื่องการเงินการทองทุกอย่างในวัด หลวงพ่อกองไม่
จับเงิน และพระเณรของหลวงพ่อกองต้องแต่งตัวเรียบร้อย ห่มเหมือนกันหมด
เณรห่มลดไหล่ ห่มดอง พระห่มคลุม พระที่อยู่วัดต้องปฏิบัติตามและไม่
ต้องบิณฑบาตร ท่านเลี้ยงเองหมด เลี้ยงมาตลอด พอหลวงพ่อกองสร้างโรงเรียน

เป็นตึกเอนกประสงค์ ๓ ชั้น พระณรงก์สงสัยกันว่าสร้างให้ใครเนี่ย เพราะสมัยนั้นถือว่าเป็นตึกที่ทันสมัยที่สุด แถวนี่ ไม่มีใครสร้างเลย หลวงพ่อท่านออกพระของขวัญมอบให้สำหรับผู้สร้างโรงเรียน องค์ละ ๒๕ บาทถ้าใส่กรอบเงินก็ ๓๐ บาท และถ้าทำก็ต้องมารับเอง ลูกก็ต้องมารับเองกับมือ รับแทนกันไม่ได้ถึงแม้จะทำมากกว่า ๒๕ บาทก็ต้องรับองค์เดียว หลวงพ่อท่านจำแนมมากท่านจำได้หมดเรื่องความจำของหลวงพ่อนี้ ยอดเยี่ยมเลย แล้วปกติหลวงพ่อท่านจะไม่ออกไปไหน นานๆ จะออกนอกวัดสักครั้งหนึ่ง เขานิมนต์ถ้าไม่จำเป็นท่านไม่ออกหรอก ปีหนึ่งจะออกสัก ๒ หน ส่วนใหญ่จะเป็นแถวๆ วงเวียนใหญ่ หลวงพ่อท่านจะเป็นพระที่ไม่ค่อยคุย แต่ท่านพูดอะไรจะพูดล่วงหน้าเป็นลึบๆ ปืออย่างเช่นสายบางนา ท่านบอกว่าต่อไปจะเป็นสายใหญ่ สายนี้จะไปจังหวัดตราด จังหวัดชลบุรี ท่านพูดไปเป็นลึบๆ ปี ทั้งที่ยังเป็นสวนเป็นทุ่งนาอยู่ เห็นหมู่บ้านไกลลึบๆ

ตอนสงครามโลกช่วงนั้นมิมตแดงกัตกัน แปลกมันกัตกันตายเป็นกองเป็นเข่งเลย ก็ไปบอกหลวงพ่อกว่าหลวงพ่อมตมันกัตกันตาย เต็มถนนไปหมด หลวงพ่อท่านก็บอก “อ้อ อีก ๗ วันสงครามจะเลิก” หลวงพ่อพูดก็เลิกจริงๆ อีก ๗ วันสงครามเลิกเลย ท่านไม่พูดอะไรมาก พูดน้อยพูดแต่คำสองคำก็เข้าโรงงานเลย วิชาของหลวงพ่อดปากน้ำนี้ท่านตีจริงถ้าวิชาของหลวงพ่อไม่แน่ ตอนนี่วัดปากน้ำเหลือแต่ดินพิน เพราะตามหลักจริงๆ แล้ววัดปากน้ำเป็นจุดระเบิด ที่ระเบิดลงเลยแหละ ธรรมดาตามหลักประตูน้ำ บางคลองนี้ไม่มีเหลือ ตั้งแต่ประตูน้ำบางนกแกลง ประตูน้ำอ่างทอง ประตูน้ำบางยาง เหลือแต่ประตูน้ำภาษีเจริญที่ไม่เป็นอะไรเลย ไปถามเลยวัดวาอารามอยู่ไหนไม่มีเหลือ ถูกทิ้งระเบิดหมดเลย ช่วงนั้นหลวงพ่อยู่นโบสถ์ ไม่ออกจากโบสถ์เลย นั่งทำวิชาของท่านอย่างเดียว นั่งปิดลูกระเบิดอย่างเดียว แล้วบางคนก็จะวิ่งมาอยู่ที่วัดปากน้ำ เพราะมันใจว่ายังไงก็ปลอดภัยที่สุด สงครามเกิดขึ้นปี ๒๔๘๕ ก็

จะมีใบปลิวสงครามโลก เป็นใบปลิวสวยกระดาดอย่างดี กระดาดมันเลย ดอกซากุระสวยๆ อเมริกาเขามาถึง ใจความของเขาก็คือ อเมริกาเขาจะทิ้งระเบิด เขาจะบอกว่าวันนี้เวลาเท่านั้นจะมาทิ้งที่นี่ ให้ประชาชนรีบออกไปให้พ้น เขาจะแจ้งให้ทราบล่วงหน้าก่อนเลย เพราะสงครามมันเกี่ยวกับอเมริกัณรกับญี่ปุ่น เราคนไทยไม่ได้เกี่ยวข้อง ใบปลิวที่ผมเก็บไว้สวยๆ ทั้งนั้น ข้อความเป็นภาษาไทย ตอนทิ้งระเบิดเสียงจะดัง สะพานพุทธนี่ ผมวิ่งไปดูเลย มันเวียนเทียนเลยเป็นทางๆ สะพานพุทธนี้ศักดิ์สิทธิ์นะ ที่ไม่โดนวัดเลียบนะใหญ่ะเท่ากับวัดโพธิ์ วัดมหาธาตุโดนหมดเลย สวนกุหลาบเพาะช่างโดนหมด แต่สะพานพุทธไม่โดน ทหารชั้นผู้ใหญ่อย่างเช่น จอมพล ป.พิบูลสงคราม ก็มากราบ นายทหารมาเยอะ มารับพระองค์ละ ๒๕ บาท ถ้าเสียมใส่กรอบ ๓๐ หน้ากุฏิของหลวงพ่อก็มีต้นชมพู แล้วมีชั้มออก ๒ ข้าง หลังกุฏิของท่านจะเป็นโรงงานทำวิชา เวลาท่านสั่งงานก็จะเดินทะเลถึงกันได้ ผมไม่ได้เข้าไปในนั้น ไม่มีใครกล้าเข้าไปเพราะในโรงงานเขาไม่ให้คนอื่นเข้า เฉพาะผู้ทำวิชาเท่านั้น คนทำวิชารุ่นนั้นก็จะมี ทั้งซี

หลวงพ่อบเล็ก

และพระ พระที่ทำวิชาก็จะมีหลวงพ่อบเล็ก เจ้าคุณภาวนาโกศล หลวงตาเงิน หลวงตาใจ หลวงตาลังวาลย์ หลวงพ่อบที่วัดอยู่วัดลำพระยาก็มีตอนยังหนุ่มอยู่ ฝ่ายแม่ชีมีแม่ชีบุก แม่ชีทองสุข แม่ชีญาณิ แม่ชีจันทร์ แม่ชีลำภา แม่ชีเนาวรัตน์ แม่ชีละมัยก็อยู่รุ่นเกาู้จักทุกคน ส่วนหลวงพ่อบสมเด็จพระ (สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์) นั้น หลวงพ่อบวัดปากน้ำท่านส่งไปเรียนที่วัดเบญจมบพิตรฯ ตั้งแต่เด็กๆ

ที่โรงงานทำวิชาจะมีคนคุมลือคฤญแไว้ตลอด เฟล ๑๐ โมงก็เปิดมาให้กินข้าว แล้วกลับไปชุดหนึ่ง พอ ๑๑ โมงก็ออกมาอีกชุดหนึ่ง

หลวงพ่อบท่านจะชอบเดินตรวจตามกุฏิ ดูแลความเป็นอยู่ของ

พระเณร บางที่ตอนกลางคืนท่านก็จะยืนชุ่มด้วยนะ ยืนชุ่มอยู่บนหอพระ ไตรปิฎก หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจะเป็นพระที่เคร่งครัด และอดทนมาก ขนาดตอนท่านป่วย ฉันยังฉันเองเลย ไม่ให้คนอื่นช่วย บางทีถ้าเกินเวลา แล้วมีคนเอาน้ำข้าวไปป้อน ท่านยังไม่รับเลย ท่านคายออกหมด ท่านเคร่งมาก แม้แต่น้ำข้าวต้มก็ไม่เอา แม้แต่น้ำแกงนี้หลวงพ่อดฉันก็ไม่หกละเลย ชามข้าวท่านตะล่อมไว้ตรงกลางเรียบร้อย หลวงพ่อชอบน้ำอ้อย ท่านจะฉันน้ำอ้อยเป็นประจำ ทั้งเช้า สาย ป่าย เทียง แล้วอ้อยนี้ท่านชอบมาก ฟันท่านดินะเคี้ยวอ้อยกร๊อบๆ หลวงพ่อเป็นที่เคารพนับถือมากที่สุด พอท่านมรณภาพคนก็มากันเนื่องแน่นมากมายกายกอง หลวงพ่อท่านสั่งให้เก็บร่างท่านไว้ไม่ให้เผา พอท่านสิ้น สมเด็จปาวัดโพธิ์ก็เข้ารักษาการเจ้าอาวาส ตอนนั้นยังเป็นพระธรรมวโรดม ต่อมาจึงเป็นพระสังฆราช

ท่านบอกว่าเอาร่างท่านไว้ จะเลี้ยงวัดปากน้ำได้ ตอนมรณภาพไปแล้ว ทั้งที่วัดมีเงินเหลือ ๗๐๐ เพราะใช้เลี้ยงพระหมด ท่านเจ้าคุณราชโมลีขึ้นไปบอกที่หอของหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อเงินหมดแล้วนะเหลืออยู่แค่ ๗๐๐ เท่านั้นนะ พอพูดกับหลวงพ่อก็เสร็จ พอลามจากหอไว้ศพ ก็มีรถบรรทุกขนข้าวสารมา ๒ คัน ตั้งแต่นั้นมากขึ้นเรื่อยเลย ทีวีขึ้นมาเรื่อย ทั้งเงินทองเข้ามา จนกระทั่งบัดนี้

ผมพอมาเป็นเณรอยู่กับหลวงพ่อก่อน หลังจากนั้นอีก ๒ ปีก็บวชเป็นพระแล้วไม่นานก็ลาสิกขา ตอนสึกก็อธิษฐานกับหลวงพ่อบนใจ เพราะหลวงพ่อบอกท่านสึกให้ อธิษฐานว่าขอให้มึงงานทำตลอด คือพอท่านหยิบสังฆาฏิกออกก็ตั้งใจเลย “หลวงพ่อบ้าพเจ้าขอตั้งจิตอธิษฐานว่า ขอให้ข้าพเจ้ามีงานทำตลอดกาล” ร่ำรวยอะไรไม่เคยนึกถึง มีงานทำก็มีเงินใช้ แต่หลวงพ่อบอกท่านไม่พูดอะไร ท่านนิ่งๆ แล้วพอออกมาก็มีงานทำตลอด ไม่เคยตกงานเลย